

Negativní strana v debatě I.

Kategorie:

- [Blog NTT](#)

Od Petr Jalůvka - 3. únor 2011

Pojednání o úkolech negativní strany v debatě nám představuje člen NTT Jan Knytl.

Vážení debatní přátelé, v jednom z předchozích blogů se řešila otázka [první afirmativní řeči](#), entré celé debaty, nyní by bylo načase podívat se na druhou stranu debatní barikády, neb dobrá debata nepotřebuje pouze připravenou afirmativní stranu, nýbrž i její oponenturu v podobě negativního týmu. Tento příspěvek si klade za cíl popsat základní pravidla pro úspěšné fungování negativního týmu v debatě. Velká kapitola, která se tématu týká, totiž samo vyvracení a jeho metodika budiž tématem pro některý z dalších příspěvků, neb minimálně takovýto samostatný prostor si zaslouží.

I.

Začněme od toho co je alfou a omegou pro negativní tým v debatě, jeho primárním úkolem, tím je **vyvrátit či zásadně zpochybnit afirmativní linii**, poté v debatě vítězí negace. Na první pohled to zní velice jednoduše že? Leč v praxi je často opak pravdou. Jak říkají Pravidla v bodě 2.1, je „právem afirmace definovat/vyomezit tezi“ a přinést do debaty kriterium (u návrhových tezí je to povinností!). To v samotné debatě znamená jistou míru výhody pro afirmativní tým, protože ten aby něco představil/definoval/vyrazil toto musí mít předem připravené, kor první mluvčí. Z čehož nám vyplývá první pravidlo chování negativního týmu – **BÝT PŘIPRAVEN**. Je to totiž afirmace, která vymezuje hřiště, na kterém se bude debatovat. Negace proto musí být připravena hned v několika sférách – předvídat nejpravděpodobnější podobu afirmativní linie z pohledu rozumného přístupu k tezi, znát rozsah z pravidel dovolených definic (bod 3.2) a předvídat veškeré relativně použitelné hodnoty a možné cíle pro danou tezi jak z pohledu afirmace, tak negace. A, co je neméně důležité, mít připraven důkazní materiál pro podporu svého vyvracení, v ideálním případě vlastní negativní linii :) Pokud negace splní tyto požadavky, nemůže se jí stát, že bude po první afirmativní řeči zaskočena „neočekávanou“ linií/definicí/kriteriem/argumenty. Reagovat nepřipraven na připravenou linii, kterou je afirmace připravena rehabilitovat je takřka nespílitelnou misí i pro MacGyvera a Samanthu Cartrovou v jednom, natož pro nedostatečně připravenou negativní stranu.

Co je například vhodné při přípravě nejen na turnaj, ale i na nepřipravenou debatu, jsme-li negací – rozhodně pokusit se sestavit afirmativní linii, jako bychom byli druhou stranou, a tu posléze negovat, hledat v ní chyby, zmapovat terén a připravit si reakce předem. Ušetří to drahocenný čas, který je v debatě určen na přípravu, což je 7 minut pro negaci. A takto je vhodné pracovat s každou částí predikovaných afirmativních úmyslů ohledně linie. S touto již hotovou přípravou není nic jednoduššího než si připravit [kartičky](#), jak o nich již bylo v blogu psáno a první krok máme úspěšně hotov. Podaří-li se vám zmapovat možný terén, přichází na řadu druhá fáze přípravy negativního týmu, totiž příprava vlastní negativní linie. Zde se

objevuje jeden velký nešvar u velké části debatérů, a to nejen v poslední době, totiž připravit „**negativní argument**“, který ovšem pouze opakuje již použité prostředky napadání afirmativní linie, neřkuli je-li představen v posledních 20-30 vteřinách řeči, a nic víc. Je výhodnější raději ušetřit v řeči čas tomuto věnovaný a raději více rozvinout vlastní napadání/vyvracení. Protože vždy je třeba mít na paměti hlavní úkol, který negace v debatě má. Nezbytnou součástí přípravy negativní strany na debatu je příprava prvních křížových otázek. Úzce souvisí s obecnou přípravou negativního týmu, protože přípravný čas se po první afirmativní řeči bude negaci již jen krátit a kvalitní obsahová a prediktivní práce Vám ušetří cenný čas na konečné ujasnění dalšího postupu.

II.

Druhým zásadním pravidlem pro úspěšné fungování negativního týmu (ale nejen jeho, platí i pro afirmaci) je **NASLOUCHAT** oponentům a tomu co říkají. Pro splnění svého úkolu v debatě bezpodmínečně musí negace chápat a vědět s čím afirmace přichází do debaty, o čem hovoří, co dokazuje a jak to naplňuje, etc. Podmínkou funkčnosti napadání a úspěchu negace v debatě je totiž vůbec samotný vznik sporu. Debata je o sporu! Prosím, pamatujte na to. Nenaslouchat druhé straně je zásadním debatním hříchem, nemluvě o tom, že ve většině případů pak negace nebude schopna platně napadnout jednotlivé body linie afirmace, bud proto, že je (nedejbože) vůbec neposlouchala a nechtěla tak činit, či že jí unikla hlavní myšlenka, a podobně. Bez porozumění podstatě argumentace se argument jen těžko vyvrací, možná se dá zpochybnit některý důkaz, ale premisa v takových případech zůstane často neporušena. Pak zbývají negaci dvě poslední záchrany – křížové otázky (na které je však třeba vědět co se chci dozvědět, tedy být připraven) či přípravný čas, který je ale v debatě drahý a za necelých sedm minut málokdy vymyslíte skvělou negaci. Proto je třeba nejen být připraven, ale také naslouchat druhé straně. Tyto pravidla jdou ruku v ruce.

III.

Třetím pravidlem, ale nejen pro negaci, je **BÝT FÉROVÝ**, dodržovat etický kodex a základní pravidla lidské slušnosti. Rozhodně je nepřipustné vymyslet si vědomě nepravdivý či účelový proti-argumentační prvek či důkaz! Podobně, což se ale často bohužel děje, je neomluvitelné, když druhé straně vkládáme do úst něco, co neřekla či vědomě překrucujeme její tvrzení.

Připravená negace toto nemá zapotřebí! Pokud je cokoli afirmací řečeno vágně, obecně, či to úplně chybí, může si samozřejmě negace „domyslet“ chybějící informaci a poukázat tak na problém takové argumentace. Je ovšem vhodné a slušné, aby se nejprve doptala v křížových otázkách. Zde se ukáže, jak jsme druhé straně naslouchali, i jak jsme připraveni. Dalším „šůlcem“ protistraně je například lpění na přílišné konkretizaci, „hádání se o drobné“, které nic nemění na samé podstatě věci, ale se tím chce za každou cenu napadnout jen pro napadení samo. Podobně by bylo vhodné vyvarovat se logicky chybné protiargumentace (na její chyby by měla připravená negace sama přijít už v rámci své přípravy), neřkuli hrubé eristiky.

Několik základních omylů a nepravd kolujících mezi debatéry (alias tudy cesta nevede): „*Super, vylosovali jsme negaci, máme hodinu volno, prostě uvidíme, s čím přijde afirmace.*“ - Toto je slyšet po losu nepřipravené teze relativně často. Bohužel, bohužel většinou pro daný tým, u nepřipravené debaty obzvlášť se ukáže nutnost předvídat kroky protistrany, neznámé

hřiště je pro takovou negaci plné nástrah, kor když je domácí tým připraven.

„*Nemá cenu se připravovat, stejně přijdou (afirmace) s nějakou habadůrou.*“ - Pýcha předchází pád, viz následující bod.

„*Proč se připravovat? Jsme už tak dost dobří.*“ - Nikdy nepodceníš soupeře svého, mělo by znít další příkázání. Netřeba rozvádět dále...

„*Připravovat se je nuda*“ - Statistika nuda je, má však cenné údaje. Navíc, připravit se spolu s kolegy z týmu společně na debatu neznámá jen suchopárnou nudu a hodiny strávené jen s papírem a tužkou.

„*Máme sedm minut na přípravu, něco vymyslíme.*“ - Sice to je o dvě minuty více než má k dispozici afirmativní strana, ale ta má linii už připravenou, dvě minuty navíc vás nezachrání.

Závěrem:

Co dodat? Abyste zažili dobrou debatu, musíte pro to něco udělat, bohužel, samo to nepůjde. Pokud máte někdy z debaty špatný pocit, zeptejte se, proč ho máte? Co mohlo být lepší a proč to lepší nebylo? Debata je o dvou týmech, každý se svou specifickou úlohou a povinnostmi. Aby k dobré debatě přispěla i negace, nesmí se dopustit žádného podcenění či bohorovné sebedůvěry. Musí být připravená minimálně stejně dobře jako tým afirmativní. Musí mu naslouchat, aby věděla, co a proč říká, nač má reagovat a jak. Musí dodržet základní pravidla slušnosti, nám samým by se nelíbilo, kdyby je někdo porušil vůči nám, ať už v životě či v debatě. **Tři pravidla jsou jednoduchá a dobře zapamatovatelná – připravit se, naslouchat a být fér.**